

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: C. L. J.**, zastoupena Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Az 14/2005 - 19 ze dne 12. 10. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 6. 2005, č. j. OAM - 158/VL - 10 - ZA09 - 2005, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1,2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické potíže v zemi původu - v Čínské lidové republice, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1,2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování

podle § 91 téhož zákona. Žalobkyně namítla porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), neboť podle jejího mínění žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, nezabýval se konkrétní situací žalobkyně, napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a ne vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy. Namítla rovněž absenci podpisu oprávněné osoby na vydaném správním rozhodnutí, jež jí bylo doručeno, s tím, že podle jejího mínění se jedná o nicotné rozhodnutí. Dále žalobkyně namítla porušení ustanovení § 14 zákona o azylu a uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů, a to z důvodu zvláštního zřetele hodného vzhledem k její osobní situaci a zdravotnímu stavu. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 10. 2005, č. j. 8 Az 14/2005 - 19, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 19. 10. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl doručen právní zástupkyni, jež žalobkyni zastupovala v řízení o žalobě před Městským soudem v Praze, dne 17. 10. 2005, kasační stížnost byla osobně doručena Městskému soudu 19. 10. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze v předcházejícím řízení. Dále namítá, že se soud nezabýval tím, zda žalovaný správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rovněž vytýká městskému soudu, že řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu vzhledem k její osobní situaci a zdravotnímu stavu, neboť po návratu do země původu by se ocitla ve vážné situaci umocněné jejím špatným zdravotním stavem a bez možnosti obživy. Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že chce mít možnost hájit své zájmy a uplatňovat svá práva v řízení ve smyslu § 36 s. ř. s.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí městského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Vyjadřuje se rovněž k uplatněné námitce o neudělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že v případě stěžovatelky nebyly správním orgánem v průběhu

správního řízení shledány žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu. Kasační stížnost považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že městský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně posoudil otázku udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, když vyšel z nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 532/02, podle kterého na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele se z přezkumné činnosti soudu zjevně vymyká.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou jedinou stěžejní námitku stěžovatelky, že se správní orgán a Městský soud v Praze nevypořádaly s otázkou neudělení humanitárního azylu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří

kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rovněž nebyly shledány důvodnými.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nej**sou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu